

Làm Một Tiểu Thụ Thổ Hào Đúng Tiêu Chuẩn

Contents

Làm Một Tiểu Thụ Thổ Hào Đúng Tiêu Chuẩn	1
1. Chương 1: Lên Không Nổi Mặt Bàn	1
2. Chương 2: Tiêu Chuẩn Fan Cuồng	6
3. Chương 3: Tương Lai Đã Có Y	12
4. Chương 4: Đến Lướt Anh Yêu Em	17
5. Chương 5: Trong Mộng Không Có Anh	22

Làm Một Tiểu Thụ Thổ Hào Đúng Tiêu Chuẩn

Giới thiệu

Số chương: 5 chươngEdit: Jenny BạchBeta: Ruby ĐặngThể loại: Hiện đại, trùng sinh, thiên chi kiều tử, ngọt văn, HECH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mot-tieu-thu-tho-hao-dung-tieu-chuan>

1. Chương 1: Lên Không Nổi Mặt Bàn

Người ở Tây Hải không ai không biết, Kim gia có một đứa con riêng không lên được nổi mặt bàn.

Đó chính là đại diện tiêu biểu cho sự thất bại của giáo dục, danh xưng quả thật quá mức nổi tiếng đó nha

Đứa con riêng không lên được nổi mặt bàn ở Kim gia có tên là Kim Hào, cái tên chả có chút khí tức văn hóa nào, nếu được hỏi, người Kim gia đều sẽ nói, đây cũng đâu phải do nhà họ đặt, mà là do người mẹ của đứa con riêng đó đặt đấy chứ, lúc vào nhà, chỉ cần vừa nghe đến cái tên này, trên mặt mọi người đều treo nụ cười đến văn hoa lịch thiệp, nhưng trong lòng ai mà không lén khinh bỉ: quả nhiên là thứ không lên được nổi mặt bàn!

Không kể nào sẽ chú ý đến đứa bé bị đẩy ra đang mặt đỏ tai hồng, kéo kéo thứ quần áo không quen mặc trên người, mím chặt cánh môi, khi nghe người khác giới thiệu đến tên của nó, bỗng dưng thấy ớn chột đau, trong mắt lại sáng lên vẻ quật cường.

Trước năm 6 tuổi, Kim Hào có thể gọi là bần dân, nhưng đối với Kim Hào mà nói, đó chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất, vui vẻ nhất.

Bởi vì hần có người mẹ mình yêu quý nhất, có người bạn thân tốt nhất – Đại Mao, mẹ hần rất xinh đẹp, sẽ may nhiều quần áo thoải mái cho hần mặc, sẽ nấu đủ loại món ngon cho hần ăn, sẽ dạy hần thật nhiều thật nhiều chữ nghĩa để biết, còn Đại Mao, chính là một con chó nhà bình dân, luôn thích chạy đến cọ cọ chân hần vào lúc ăn cơm, ý đồ đạt được một đĩa thịt từ tay của hần.

Lúc Kim Hào bắt đầu học chữ, chính là học cách viết tên của hần, khi đó hần rất tức giận, nói: “Mẹ, sao tên của con khó viết như vậy? Con không muốn cái tên này nữa, đổi sang cái khác được không hả mẹ?”

Khi ấy Thư Tô buông tay cầm kéo sửa quần xuống, nhẹ nhàng nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận của Kim Hào, hôn một cái lên trán hần, mềm giọng nói: “Hào Hào à, chỉ có nhân tài vô cùng lợi hại mới được người ta gọi là ‘Hào’ đó nha, rất nhiều anh hùng ngày xưa, luôn có người gọi họ là ‘văn hào’ đấy thôi, mẹ đã kể cho con nghe chuyện đại anh hùng Nhạc Phi rồi mà, chẳng phải ngài ấy được người ta gọi là ‘anh hào’ đó sao? Con về sau cũng sẽ tài giỏi như thế, trưởng thành rồi sẽ biết cách chăm sóc mẹ, mẹ sẽ cảm thấy vô cùng tự hào vì con, hiện tại có rất nhiều người có tiền, mọi người đều gọi bọn họ là ‘thổ hào’ đấy.”

“Rất nhiều tiền, nếu được như vậy, có phải mẹ có thể đi ngủ sớm? Có thể dẫn con đến sở thú chơi?” Kim Hào lúc này đã không còn bất mãn với tên của hần nữa, sự chú ý của hần hoàn toàn đặt vào câu nói sau cùng, mỗi khi hần muốn chơi đùa cùng mẹ, mẹ luôn nói rằng: ‘Mẹ đang bận kiếm tiền, Hào Hào phải biết ngoan ngoãn nghe lời’.

Thư Tô gật đầu, thì thấy đứa con phì phì non nớt của mình có nề nếp nói: “Mẹ, hay là con đổi tên thành thổ hào đi, như vậy mẹ không cần phải kiếm tiền vất vả nữa.”

Thư Tô bật cười, dịu dàng xoa má con trai “Lợi hại nhất không phải là thổ hào có tiền có bạc kia đâu, mà là anh hào, văn hào cũng rất lợi hại không kém, ngày mai mẹ dẫn con đi sở thú chơi có được không?”

Kim Hào không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, mang theo tâm trạng vui vẻ khi nghe mình được đi chơi sở thú mà ngồi đó, thành thành thật thật gò từng nét phức tạp của chữ “Hào”.

Cuối cùng ước nguyện đi sở thú cũng không thành, lúc đầu vì trời đổ mưa, sau lại vì Thư Tô bị bệnh, Thư Tô rất rõ tình trạng sức khỏe của mình, nhìn con trai vẫn còn quá mức ngây thơ non nớt thế kia, cô quyết định không đi bệnh viện, mà lại tiếp tục liên miên cần nhằn dạy cho Kim Hào rất nhiều thứ khác.

“Hào Hào, sau này không cần tranh giành chiếm đoạt bất cứ thứ gì của người khác, con chỉ cần sống vui vẻ là được.”

“Hào Hào, con đã trưởng thành rồi, phải học cách tự chiều cổ bản thân, ăn cơm đúng giờ, ngày càng khỏe mạnh.”

“Hào Hào, lúc bị người khác khi dễ bắt nạt, sợ đau thì phải biết nhanh chóng chạy trốn đó nha.”

“Hào Hào, nếu có một ngày mẹ không còn ở bên con nữa, con càng phải thêm ngoan ngoãn, không được

khóc nhè biết không.”

“Hào Hào, không phải con luôn muốn biết ba con là ai hay sao, qua vài ngày nữa, ông ấy sẽ đến đón con mà đi, con phải nghe lời ba đây.”

“Hào Hào, nếu có người nào nói lời con không thích nghe, con cứ làm như không nghe thấy gì là được, bị người ta nói vài ba câu cũng đâu mất miếng thịt nào, đúng không con?”

“Hào Hào, con đó nha, phải học cách yêu quý bản thân, đừng làm chuyện gì ngu ngốc.”

Thư Tô nói rất nhiều, đại đa số đầu nhỏ của Kim Hào đều nghe không hiểu, Kim Hào dựa vào trực giác bản thân, biết đến thời khắc sắp sửa biệt ly, hấn một mực giữ chặt lấy tay Thư Tô khóc nói: “Mẹ đừng bỏ con mà, con không cần ba nữa, mẹ cứ ngủ một giấc, tỉnh dậy là tốt rồi, đừng nói mấy lời như thế nữa, nha mẹ”

Cuối cùng Thư Tô nghe lời Kim Hào, nhẹ nhàng khép hai mắt lại... ngủ, một giấc ngủ rất dài, dài đến mức không bao giờ tỉnh lại lần nữa.

Kim Hào được đón về Kim gia, trang viên Kim gia vừa lớn vừa đẹp, phòng ở nhiều không đếm xuể, Kim Hào đang ôm Đại Mao trong lòng không biết làm sao, thì người đàn ông được gọi là ba kia nhăn mày, ngồi trong phòng lớn, nói với hấn: “Về sau con không còn là Kim Hào nữa, mà gọi là Kim Thế Hiền.”

Kim Hào hung hăng lắc đầu: “Không đổi, con gọi là Kim Hào, là Hào Hào, là tên do mẹ con đặt.”

Tính tình người đàn ông này hình như có vẻ không tốt, không thích nghe lời trái ý, tùy ý đánh một cú vào ót Kim Hào, lực đạo cũng không hề nhẹ, Kim Hào rất đau nhưng cắn răng không khóc, liền nghe người đàn ông nói: “Có sửa hay không?”

Đầu óc Kim Hào có chút choáng váng, thể nhưng liều mạng lắc đầu: “Không sửa.”

Nam nhân như cũ nhăn mi, nửa ngày mới nói: “Không sửa, liền không có quyền thừa kế, cuối cùng, chịu sửa hay không?”

Nhóc con Kim Hào nào biết cái gì được gọi là quyền thừa kế, hấn chỉ biết mình nhất định phải giữ bằng được cái tên do mẹ đặt này: “Không sửa.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Kim Hào một lúc lâu, sau đó cười nói: “Được thôi, vậy cứ gọi là Kim Hào đi.”

Kim Hào vốn đang lo sợ bất an lập tức vui vẻ trở lại, nhếch miệng mỉm cười thật tươi.

Ngày hôm sau, Kim gia mở một bữa tiệc tư nhân, ý tứ là muốn giới thiệu đứa con riêng Kim Hào này với mọi người, ngay tại bữa tiệc, gia chủ Kim gia nhìn nhóc con mặt đỏ tai hồng kia, hỏi cùng một câu với ngày hôm qua, đứa trẻ đó vẫn một mực trả lời dứt khoát như thế, mọi người dự tiệc làm chứng, hoàn khổ đệ tử(1)– Kim Hào bước đầu ra đời, không quyền thừa kế, hẳn được định sẵn làm kẻ bài trí, chỉ có thể thành thành thật thật làm hoàn khổ đệ tử của hắn mà thôi.

(1)Con nhà giàu, học hành không nên thân, chỉ biết ăn chơi trác táng

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu người vụng trộm nói đứa trẻ này quá ngốc, cũng có người bội phục sự ngoan tuyệt của gia chủ Kim gia, chỉ là hình như mọi người đều quên một điều, đứa bé đó bất quá chỉ mới 6 tuổi mà thôi.

Kim Hào cứ thế chậm rãi lớn lên ở Kim gia, càng lớn càng không lên nổi mặt bàn.

Vào lúc đại thọ 70 của Kim lão, Kim Hào trở nên vô cùng nổi danh, làm chuyện bị mọi người đều chê cười, lấy một con búp bê vải bị chó gặm mấy chỗ làm quà, còn nói: “Ông nội, đây là bảo bối mà Đại Mao thích nhất, con đem nó tặng ông nội, chúc ông nội sinh nhật vui vẻ.”

Ai chẳng biết con cháu của Kim gia, đại thiếu gia 14 tuổi tặng quà là món đồ sứ Tống Triều, nhị tiểu thư 12 tuổi hiến tặng vũ khúc ba lê, tam thiếu gia 10 tuổi đàn một bản dương cầm tinh mỹ, người người đều tặng toàn là quà quý.

Cổ tình cái tên nhóc tiểu thiếu gia mới được nhận về kia, lại đi tặng một con búp bê vải rách nát của chó, quả nhiên là đồ con riêng, không lên được nổi mặt bàn.

Kim Hào 8 tuổi đối mặt sự chê cười của mọi người, cùng sự tức giận của ông nội: “Đi xuống!” Không lên tiếng, không phản kháng, cứ như thế lẳng lặng trở về phòng mình.

Kim Hào còn chưa nói, hắn có vẽ một bức tranh, vẽ đã được vài ngày rồi, cuối cùng lại không thấy đâu, hắn cũng chưa nói, kỳ thật hắn có chuẩn bị một hộp kẹo, lấy ra lại biến thành búp bê vải Đại Mao thích nhất, hắn chỉ có thể ôm lấy Đại Mao, sờ sờ đầu nhỏ của nó, mang về hối lỗi rì rầm “Đại Mao, xin lỗi mà nha. Đại Mao, tao nhớ mẹ quá!”

Trẻ con rất nhạy cảm, ngắn ngủi qua hai năm, cũng đủ để đứa trẻ 6 tuổi năm xưa trưởng thành, mà sự trưởng thành này không ai hay biết, cũng không có ai quan tâm.

Không được quan tâm, Kim Hào giống như một loài cỏ dại tầm thường, len lỏi sinh trưởng trong một vùng đất mọc toàn hoa quý, cứ thế khỏe mạnh trưởng thành.

Kim Hào 16 tuổi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm gặp họa, cũng như nhận thức rõ được địa vị của bản thân, càng ngày hắn càng cố tình làm bậy, cả đi học cũng không thêm đi, suốt ngày tụ tập các loại quá bar, cùng nhau chơi đùa với cái đám bạn Đại hoàn khổ, Tiểu hoàn khổ như hắn.

Có một ngày, thiếu niên 16 tuổi đó, uống say đến mức chẳng phân biệt được đâu là đông, đâu là tây, không chút ngưng ngừng hô to: “Ông đây thích Vinh Thịnh, muốn bao dưỡng hần.”

Chắc chắc, cách 8 năm, sau nhiều trò cười lớn nhỏ, đứa con riêng của Kim gia lại nháo thêm một trò cười mới — thích thiên chi kiều tử – Vinh Thịnh.

Con trưởng Vinh gia – Vinh Thịnh, cũng giống như Kim Hào, ở Tây Hải không người không biết, không ai không nghe, nhưng Kim Hào là nổi danh vì làm trò cười, là đề tài để các trưởng bối nhà nhà đem ra nhắc nhở con cháu ‘càng ngày càng phải ra sức phấn đấu, nếu không sẽ như cái tên phản giáo dục kia’.

Mà Vinh Thịnh thì vĩnh viễn là ‘con nhà người ta’, là niềm kiêu ngạo của cả Vinh gia, gần 22 tuổi đã liền tiếp nhận đại quyền trong tay, tác phong đứng đắn tốt đẹp, luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ biết đến ăn chơi đàng ***, làm việc mạnh mẽ dứt khoát, đáng người cùng giường mặt thì khỏi phải chê, nữ nhân ở Tây Hải thị toàn bộ đều muốn được gả cho y, cũng không thiếu các bậc trưởng bối muốn y làm con rể của mình.

Thế mà lại có kẻ không sợ chết muốn bao dưỡng Vinh Thịnh như Kim Hào, đây không đáng chê cười hay sao?

Say ngất ngư, Kim Hào được đám bạn bè đưa về đến nhà, lúc tỉnh dậy, nghĩ đến lời say rượu lại càng thấy đau đầu, nhưng sau một hồi, hần lại tự mình an ủi: “Không sao hết, tốt xấu gì cũng coi như thổ lộ thôi mà.”

Kim Hào là fan cuồng của Vinh Thịnh, khi đã có nhận thức, biết Kim gia cần hần xuất hiện dưới danh nghĩa bại gia chi tử, Kim Hào liền tận chức trách sắc vai, nhưng trong lòng hần lại rất sùng bái cái loại anh hùng hào kiệt.

Kim Hào trở thành fan cuồng của Vinh Thịnh cũng là một câu chuyện dài, cũng không phải tùy tiện đâu nha.

Đó là khi Kim Hào vừa tốt nghiệp được tiểu học, khi ấy Kim Hào còn khá nhỏ, mới 12 tuổi thôi, vẫn là một kẻ chưa thể nào xứng chức bại gia chi tử, hần trên lưng đeo cặp sách, không đợi tài xế nhà mình đến đón, liền cầm ví tiền đi mua hai hộp bạch tuộc viên để tự chúc mừng bản thân mới vừa tốt nghiệp tiểu học.

Kết quả bởi vì ví tiền quá lớn, Kim Hào liền bị kẻ xấu chú ý trộm mất, lúc đó Kim Hào còn đang nhìn chăm chăm vào tấm bảng sắt ghi ‘bạch tuộc viên’, nhất thời không kịp phản ứng.

Đợi tới lúc phản ứng được chuyện gì đã xảy ra, Kim Hào nhất thời nóng nảy, ví tiền của hần sở dĩ lớn đến như vậy là vì... là vì bên trong hần có để một tấm hình Thư Tô cỡ khoảng 6 tấc(2).

(2) Ở Trung Quốc: 1 tấc = 10 phân = 2,3 cm

Mọi chuyện sau đó phát triển theo hướng vô cùng cầu huyết, tên trộm không có mắt lại đánh chủ ý lên một người vừa về nước, đang xuống xe chuẩn bị ăn cơm – Vinh Thịnh, từ nhỏ đã luyện võ, Vinh Thịnh tự nhiên không bị trộm mất đồ rồi, một cú quật qua vai vô cùng điêu luyện, đẹp trai ngời ngời, quảng tên trộm té nhào xuống đất, mắt nhìn thấy một nhóc học sinh tiểu học mặt đầy lo lắng chạy tới, liền lấy ví tiền trong tay gã trộm đưa qua.

Đối với Vinh Thịnh mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng bận tâm, bèn xoay người cùng với bạn bè bước vào tiệm cơm.

Ví tiền bị mất đã lấy lại được, nhưng Kim Hào cứ ngốc ngốc tại chỗ, một lúc mới nói: “Cám ơn anh.” Ngẩng đầu lên, anh hùng đã đi mất rồi.

Từ đấy về sau, Kim Hào chính thức bước lên con đường fan cuồng của Vinh Thịnh, sau những hành vi phóng đảng, liền nảy sinh ý muốn bao dưỡng Vinh Thịnh, không có biện pháp, thân là một kẻ bại gia chỉ tử tiêu chuẩn, hắn cũng chỉ có tiền mà thôi.

Hết chương 1

Minh họa

Đồ sứ triều Tống

Bạch tuộc viên

2. Chương 2: Tiêu Chuẩn Fan Cuồng

Lúc Kim Hào được ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ xong thì hắn cũng chỉ là một fan thông thường mà thôi, cùng lắm thì có chút yêu thích vị người tốt đó.

Làm fan hâm mộ, Kim Hào tự phát cho Vinh Thịnh thẻ người tốt, sau đó đi mua một hộp bạch tuộc viên ăn sạch, rồi mới bị tài xế đón về nhà.

Kim Hào làm một học sinh tiểu học rất xứng chức, thành tích tốt nghiệp khá tốt, không có tam bách, nhưng song bách thì vẫn có, tại vì ngữ văn bị mất 2 điểm.

Nhận được bằng tốt nghiệp tiểu học, còn là thành tích khá tốt, nên hắn vô cùng cao hứng, vừa về đến nhà Kim Hào bèn lật đật chạy đến khoe với bạn thân Đại Mao.

Đại Mao gặp Kim Hào vào lúc nó vừa nửa tuổi, lúc đó trời đổ mưa lớn, còn nó thì ngồi trốn trong thùng

giấy, được Thư Tô nhặt về nuôi, từ đó trở thành bạn chí cốt với Kim Hào, cũng là ‘người’ bạn lâu nhất, tốt nhất của hắn.

Hiện tại Đại Mao cũng đã gần 9 tuổi rồi, quá già, suốt ngày chỉ thích nằm lười, nếu có thể không cần động là nó liền cả ngày không động luôn, nhìn thấy Kim Hào cầm một tờ giấy kích động cùng nó cần nhằn không ngừng, Đại Mao cố gắng hết sức cọ cọ Kim Hào, Kim Hào liền ôm lấy Đại Mao đang nằm bất động.

Kim Hào hiểu, Đại Mao là ‘người’ mà hắn quan tâm nhất, từ lúc biết được tiêu tiền, hắn thường thường đi kiểm tra xung quanh chỗ của Đại Mao, ăn bài thức ăn dinh dưỡng, thức ăn cứng ban đầu đều được đổi sang mềm hết.

Kỳ thật trong lòng Kim Hào rất sợ, mặc dù tuổi nhỏ, hắn đã loáng thoáng minh bạch, hiện tại thứ hắn có được duy nhất là tiền, nhưng tiền vẫn không thể nào lưu được thứ hắn muốn giữ, điều đó làm hắn hiểu được cái gì gọi là bất lực.

Ôm Đại Mao một lát, Kim Hào phát hiện Đại Mao đã ngủ, thật cẩn thận hôn trán Đại Mao, Kim Hào cầm lấy tấm băng tốt nghiệp đứng lên.

Không còn ai muốn xem băng tốt nghiệp của hắn nữa rồi, Kim Hào nghĩ như vậy.

Không có người chờ mong Kim Hào, sự thật này ở lần đầu tiên Kim Hào cầm băng thành tích cuối kỳ phần chán chạy về đến nhà đã hiểu rõ được.

“Đây là điều thiếu gia ắt phải làm.” Quản gia đối với Kim Hào đang rất cao hứng, nói.

“Tránh ra, đừng cản đường tao!” Đây là người anh lớn hơn Kim Hào 2 tuổi nói, được mệnh danh là tiểu thiên tài, bất quá cũng là một đứa trẻ mà thôi, đối với Kim Hào lại vô cùng băng lãnh.

“Tôi xem thành tích của cậu làm gì?” Đây là lời của chủ mẫu Kim gia, ả đang ngồi trên ghế với dáng vẻ cao quý ưu nhã, chuyên chú nhìn móng tay vừa mới làm xong của mình, chưa từng liếc qua Kim Hào dù chỉ một cái.

“Anh chị của cậu đã quá ưu tú rồi, cậu không cần đem việc nhỏ này đến quấy rầy tôi.” Gia chủ Kim gia đứng ở cửa thư phòng nói với Kim Hào, sau đó lập tức đi vào thư phòng, tùy ý Kim Hào ở đó.

Lúc ấy Kim Hào trở về phòng mình, yên lặng nói với chính mình “Mẹ chắc chắc rất tự hào.” Sau đó Kim Hào biết chữ càng ngày càng nhiều, liền bắt đầu tra từ điển và lý giải hết những lời Thư Tô đã nói trước lúc nàng mất.

Kim Hào cất kỹ bằng tốt nghiệp xong, bị quản gia gọi đi thay quần áo để ra ngoài, bởi vì bọn người Kim gia muốn đến Vinh gia dự tiệc tối, để hoan nghênh đứa con lớn Vinh Thịnh của Vinh gia du học trở về.

Đứng ngây ngốc cho người sửa soạn, Kim Hào cứ thế một thân vest trắng đi đến Vinh gia, hấn cho rằng mình sẽ chịu đựng cả một buổi tối nhàm chán, không ngờ lại phát hiện nhân vật chính hôm nay là người tốt lúc trưa, thì ra người tốt tên là Vinh Thịnh đó nha.

Kim Hào nước chảy bèo trôi gọi một tiếng: “Anh Vinh Thịnh!”

Cũng nhỏ giọng nói nhanh một câu: “Anh Vinh Thịnh lúc trưa thật đẹp trai!”

Vinh Thịnh cười cười, suy nghĩ một chút mới nhận ra tên nhóc trước mặt, người luôn cẩn trọng tỉ mỉ trong mọi công việc – Vinh Thịnh, thuận miệng đáp lại một câu: “Chúc mừng em tốt nghiệp xong, sau này chắc chắn em sẽ là người thành đạt.”

Vô tình cảm liễu, liễu lên xanh (1), Vinh Thịnh cứ như vậy đánh thẳng một kích vào lòng Kim Hào, bạn nhỏ Kim Hào đạt được cổ vũ tràn đầy uy lực, trịnh trọng gật đầu, bắt đầu vững bước trên con đường fan cuồng không còn lối về.

(1) Ý chỉ một chuyện gì đó xem như nhỏ nhất, tùy ý làm lại nhận được kết quả thành công bất ngờ.

Là học sinh tiểu học am hiểu internet, không, là sơ trung rồi, Kim Hào vô cùng tường tận lịch sử huy hoàng của Vinh Thịnh, nhưng mà bấy nhiêu còn chưa đủ.

Kim Hào lặng lẽ mua rất nhiều hình của Vinh Thịnh, mỗi ngày đều đem ra xem đến mấy lần, xem nhiều hiệu ứng càng nhiều, Kim Hào không khống chế được bản thân, cứ như thế phóng tầm mắt vây quanh Vinh Thịnh.

Thiếu niên đương độ tuổi xuân – Kim Hào, trở thành một fan cuồng tiêu chuẩn, mà hấn cũng chỉ có một yêu cầu không thể làm được, đấy là tới gần Vinh Thịnh, lý do cũng rất đơn giản, vì hấn khẩn trương đó nha.

Kim Hào cứ thế lặng lẽ nghe ngóng, lặng lẽ theo dõi, Kim Hào thích nhất là những ngày nghỉ, càng thích nhất những ngày nghỉ mà Vinh Thịnh vẫn cuồng công tác. Bởi vì là ngày nghỉ, không có ai chú ý đến hấn, hấn có thể yên tâm thỏa sức ngắm nhìn Vinh Thịnh, bởi vì là ngày nghỉ, mà Vinh Thịnh vẫn cố công tác, cho nên Kim Hào không cần lo lắng mình là trẻ vị thành niên không thể vào được, hấn chỉ cần mua chuộc nhân viên hậu cần, cùng nhau đi vào thang máy là có thể nhìn lên Vinh Thịnh một hồi rất lâu.

Bất quá tiệc vui chóng tàn, sự nghiệp nhìn lên Vinh Thịnh cũng không làm được bao lâu, không nói đến hệ số nguy hiểm rất cao, khả năng bị phát hiện lại vô cùng lớn, huống chi nơi Vinh Thịnh xử lý công việc không chỉ có mỗi một chỗ.

Kim Hào có tiền liền đổi sang phương thức khác, hấn ra giá cao mời thám tử tư. [Edit: ò.Ố]

Trường kỳ chú ý một người đối với thiếu niên Kim Hào chỉ có thể đi đến duy nhất một kết quả, lần đầu

Kim Hào mộng tỉnh, mơ thấy chính là Vinh Thịnh, dự vọng của Kim Hào cũng từ đó mà... sinh ra.

Hơn nữa dự vọng tại năm 16 tuổi, cứ thế nói ra trong lúc uống say, để cho mọi người đều biết.

Kim Hào là ai nha?! Chính là bại gia chi tử không thể nổi hơn được nữa ở Tây Hải, không thể không nói Kim Hào phải có da mặt dày như trường thành luôn ấy.

Sau khi dự vọng cá nhân bị mọi người biết, mới 16 tuổi, Kim Hào đã bắt đầu học cách theo đuổi người yêu.

Đem chuyện sai phạm lúc say rượu quăng ra sau đầu, sau khi Kim Hào ngăn không cho bạn bè gọi đến hỏi chuyện, việc đầu tiên hắn nghĩ đến chính là gọi điện đặt mua 99 đóa hồng, trực tiếp đưa đến cao ốc Vinh thị, chỉ đích danh người nhận là Vinh Thịnh.

Nhân viên cửa hàng bán hoa lễ phép hỏi: “Xin hỏi, ngài có cần đưa thiệp kèm theo hay không?”

Kim Hào vuốt mặt, khó giấu được nổi kích động, hỏi: “Là loại thiệp riêng tư sao? Viết cái gì đều được hả?”

Cô nhân viên rất tiêu chuẩn hồi đáp: “Vâng.”

Trong đầu bất chợt lóe ra nhiều thứ ‘Em muốn thương anh!’ ‘Vinh Thịnh, gả cho em đi!’ ‘Vinh Thịnh, cùng nhau hẹn hò đêm nay nhé!’ ‘Oppa, sarang-haeyo!!!’ ‘Chúng ta có thể cùng nhau sinh hầu tử không?’ cùng các loại ngữ khí tương tự như thế, cuối cùng, Kim Hào cảm thấy, lần đầu tặng hoa, vẫn nên lãng mạn rụt rè một chút.

“Tôi sợ anh ấy thẹn thùng...” Kim Hào nói như vậy, cô nhân viên có điểm muốn cười, sau đó liền nghe đến giọng nói cực kỳ êm tai của thiếu niên kia thốt lên “Cô cứ viết một câu ‘Anh Vinh Thịnh, không biết Khang Nhạc Bảo (2) cùng Cao Bang (3), cái nào dùng tốt hơn?’ ”

(2), (3) Cả hai đều là nhãn hiệu hàng hóa nổi tiếng ở Trung Quốc. Cao Bang là nhãn hàng thời trang nhưng Khang Nhạc Bảo là tên nhãn hiệu BCS dạng lồng được ưa chuộng ở TQ. Cái này do một bạn chỉ, hai đứa t cũng chả hiểu sao hai cái nhãn hiệu này lại đặt chung một chỗ để nói nữa...

Cô nhân viên có chút không rõ cho lắm, hỏi lại mấy chữ không hiểu để viết chính xác, gói hoa hồng thật đẹp cùng thiệp đính kèm rồi mang đi, xuất phát từ hiếu kỳ muốn tìm tòi một chút, cái gì gọi là Khang Nhạc Bảo cùng Cao Bang — đồ chuyên dụng của các đồng chí, tổng cảm giác thế giới này trở nên quá mức mù mịt, một thế giới cô không quen thuộc nữa rồi.

Fan cuồng Kim Hào giả vờ rụt rè, sau khi rửa mặt đã thấy bắt đầu hối hận, chuyện riêng tư như thế hắn nên tự tay viết nha! Không biết chữ cô bán hàng có đẹp hay không nữa! Vạ nhất khó xem thì làm sao! Lỡ Vinh Thịnh nghĩ lầm mở chữ gà bới đó thành của hắn thì làm sao! Thật là...lo lắng quá đi!

Kim Hào thoát nhìn có chút phá bình phá suất (4), nên gan của hắn cũng đặc biệt lớn, kỳ thật trong lòng hắn đã lường qua tình huống xấu nhất luôn rồi. Hắn đã suy nghĩ logic thế này, Vinh Thịnh nghe nói có người muốn bao dưỡng mình, khẳng định đối với người kia ẩn tượng vô cùng tệ hại, chắc hẳn chẳng chút hảo cảm nào, dù sao mọi chuyện cũng đã xấu đến thế rồi, hắn cứ lên mặt điểm danh luôn đi, ít ra cũng khiến Vinh Thịnh nhớ kỹ hắn, nhớ kỹ trên đời này còn có một người tên là Kim Hào, vì thế cho nên, hắn đã làm xong công tác tư tưởng bị người ta ghét bỏ rồi.

(4) Vô mề chẳng sợ nút: ý chỉ chẳng còn gì phải sợ cả

Kim Hào nhéo nhéo cái mũi đang bắt đầu chua xót, lấy di động ra, lên weibo vốn chỉ có vài ba người theo dõi của hắn, ghi lại một câu: Dù sao, tôi vẫn mãi là kẻ cô độc.

Nhìn màn hình di động trên tay đang hiện lên một dãy số, Kim Hào hung hăng dụi dụi hai mắt, đây là thứ mà hắn đã lén lút mất rất nhiều khí lực, cuối cùng mới lấy được, là số điện thoại tư nhân của Vinh Thịnh! Trời đất quỷ thần ơi! Vinh Thịnh muốn mắng hắn sao? Hay là muốn thưởng thức kẻ không có mắt là hắn? Hay là muốn trực tiếp kêu hắn dừng làm phiền y? Lỡ hắn kích động quá mức, để lộ ra bản tính thì biết làm sao!

Trong đầu miên man suy nghĩ, chờ đến lúc Kim Hào muốn nhấn nút trả lời, màn hình tắt ngóm từ lâu...

Kim Hào vẫn còn đang kích động, hắn cảm thấy mình nên rút rờ năm giây rồi hẵng bắt máy, nói câu đầu tiên phải cho tốt vào: “Alo, tôi là Kim Hào, xin hỏi anh là...?”

Sau đó màn hình lại sáng, cũng là số vừa nãy gọi, Kim Hào giật mình ấn nút nghe xong, buột miệng thốt ra một câu: “Vinh Thịnh, anh tắt máy đi, em còn chưa chuẩn bị xong mà.”

“Đô —— đô —— đô ——” Đầu bên kia thật sự cúp máy...

Kim Hào muốn khóc thật rồi! Hắn quả thực không xứng làm fan cuồng mà!! Cư nhiên dám yêu cầu Vinh Thịnh cúp máy!!!

Kim Hào không có thời gian tự trách lâu lắm, bởi vì màn hình lại sáng lên lần nữa, Kim Hào quyết định nhanh chóng bắt máy, mở miệng chính là thanh thúy nói ra một câu: “Anh Vinh Thịnh, em sai rồi.”

Vinh Thịnh cười khê, lời nói quả quyết đập thẳng vào mặt Kim Hào: “Nghe nói cậu muốn bao dưỡng tôi?”

Kim Hào nghe chất giọng trầm thấp của Vinh Thịnh, cảm thấy như bị điện cao thế giật tung tung, đầu óc choáng váng, theo bản năng đáp lại: “Ừm, em muốn bao dưỡng anh...”

Giọng thiếu niên kia vẫn còn nét trong trẻo mềm mại, xuyên qua điện thoại, truyền đến tai Vinh Thịnh, sắc mặt y không khỏi nhu hòa xuống, thanh âm cũng mang theo mấy phần ấm áp: “Vậy cậu lấy gì để bao dưỡng tôi?”

Kim Hào ngốc hồ hồ đáp: “Em có tiền, anh muốn không?”

Lại nửa ngày không nghe được tiếng đáp lại, Kim Hào cầm điện thoại, ngốc lẳng lẳng.

Cửa văn phòng bên kia bị người gõ nhẹ rồi chợt mở ra, Vinh Thịnh ngẩng đầu, liền thấy một bó hoa hồng lớn được người ôm vào, thư ký trưởng nói: “Vinh tổng, có người tặng hoa cho ngài.”

Vinh Thịnh cười cười, giơ tay ôm lấy: “Ra ngoài đi.”

Thư ký trưởng nhìn biểu tình Vinh tổng nhu hòa như thế, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng thân làm một thư ký xứng chức, anh ta nhanh chóng đi ra, trong lòng âm thầm dự đoán, người tặng hoa kia chính là tổng tài phu nhân tương lai đó nha!

Kim Hào nhìn nhìn di động, xác định vẫn còn đang trong cuộc gọi, lại hỏi: “Em chỉ có tiền thôi, anh muốn không?”

Vinh Thịnh một tay mở thiệp, nghe thiếu niên hỏi với giọng điệu khá là vội vàng, bèn cười cười nói: “Tôi không cần tiền.”

Kim Hào khịt khịt mũi, đây là điều trong dự kiến rồi, sau đó Kim Hào lại nghe đầu bên kia nói: “Tôi chỉ muốn cậu, có thể hay không?”

Kim Hào cảm giác di động của hắn hình như bị hư thì phải, lại nghe bên kia nói thêm một câu: “Tôi cũng không biết Khang Nhạc Bảo cùng Cao Bang, loại nào dùng tốt, nói không chừng Durex (5) cùng Okamoto (6) cũng không tồi, tôi có thể thử cùng cậu xem sao?”

(5) Durex là một thương hiệu bao cao su phổ biến thế giới.

(6) Okamoto là một thương hiệu bao cao su của Nhật Bản, là một trong những loại bao cao su mỏng bậc nhất thế giới, với độ dày 0,03 mm và 0,02 mm PU bởi công nghệ đột phá mang tên SHEERLON.

Kim Hào muốn điên luôn rồi, người ở đầu bên kia đang bàn về bao cao su, còn hắn ở đầu bên đây lại có cảm giác hoa nở xuân về, phảng phất như đang trong mộng.

Hết chương 2

Bạch: Bà con, thể này nhé, t dự định dẫn link trong nhà qua bên Blogspot hết, các cô thấy tiện k? Cho t ý kiến đi

Minh họa:

3. Chương 3: Tương Lai Đã Có Y

Kim gia mấy năm trước đã từng dính líu đến xã hội đen, tác phong làm việc luôn mang theo sự ngoan độc cùng tàn nhẫn, sau này Kim lão thái gia may mắn cưới được một người vợ danh môn hiển hách, cũng bắt đầu chậm rãi quay về đường ngay, từ những năm đầu còn rối loạn do không am hiểu đến hiện nay, cũng được xem là một gia tộc thương nhân đủ tiêu chuẩn.

Trải qua Kim lão thái gia, Kim lão, gia chủ Kim gia đời thứ 3 này, cũng bất quá cũng chỉ là mấy chục năm ngắn ngủi, Kim lão vào lúc Kim lão thái gia còn tại thế làm việc cực kỳ ngông cuồng, kết chút thù hằn, vốn tưởng đã sớm thu thập sạch sẽ chuyện này, lại không dự đoán được cái người ông hạ lệnh giết chết lúc trước có một đứa cháu rất ngoan độc, thế lực bên vợ của kẻ kia cũng khá lớn, họ tìm mọi cách bắt lấy cơ hội trả thù Kim gia.

Gia chủ Kim gia hiện tại thừa hưởng sự khôn khéo ngoan lệ của Kim lão thái gia, sự tình thế nào, gã hiểu biết rất rõ ràng, một mặt cùng bên kia chơi đùa, một mặt đi nhìn đứa con riêng chưa bao giờ gã để ý đến kia, rồi yên lặng quyết định bước đi kế tiếp, dựng lên một cái bia ngấm, một cái khí tử (1) đúng nghĩa.

(1) Ở đây để chỉ một đứa con vô dụng

Bia ngấm này, khí tử này, không ai khác chính là Kim Hào, tuy nói Kim Hào luôn bị người ở Tây Hải chê cười, nhưng có ai không biết Kim gia rất sủng đứa con này, quà sinh nhật hàng năm đều có tiếng khiến người ta lú lẫm, có ai thấy qua nhà nào lấy trực thăng riêng làm quà cho trẻ con hay chưa? Có ai thấy nhà nào dám xây nguyên một cái công viên chỉ để một đứa bé chơi đùa hay chưa? Người người đều nói, may mắn năm đó Kim Hào đã làm được một việc ngốc, từ chối quyền thừa kế, bằng không hiện tại đã tranh đến người sống ta chết rồi!

Cho nên mọi người đều nói, Kim Hào của Kim gia không lên được nổi mặt bàn, là một hoàn khổ bại gia chi tử kinh điển, lại không một ai dám nói Kim gia không tốt, sủng con riêng đến mức như vậy, đây không phải là độc nhất vô nhị hay sao!?

Trong quá khứ, Vinh Thịnh cũng từng nghĩ như vậy, y luôn cảm thấy Kim Hào chính là một tên ăn chơi trác táng *** đàng, nuôi không tốt sẽ trở thành một đứa bạch nhãn lang (2).

(2) Vong ân phụ nghĩa, ý chỉ những kẻ không nhớ ơn của người giúp mình, nhiều lúc vì cái lợi của bản thân mà sẵn sàng cắn trả lại cả ân nhân.

Nhưng nay Vinh Thịnh nhìn qua tư liệu trên tay, lại không nhận được đau lòng, tặng trực thăng riêng làm quà sinh nhật thì có gì tốt? Cho dù có trực thăng riêng, nhưng lại không có phi công riêng, không đưa giấy phép thông hành, hẳn dùng được sao? Tìm một khối đất nổi tiếng bị ma ám để xây công viên cho hần mà gọi là quà mừng sinh nhật à? Chỉ biết ra tiền, còn lại thì bỏ mặc, như thế mà là cha mẹ hay sao?

Vinh Thịnh khép lại tư liệu, mắt nhìn bó hồng kiều diễm ướm bên kia, còn có tấm thiệp tình xảo: “Anh Vinh Thịnh, đây là tự tay em viết đó nha, hôm nay chúng ta hẹn hò được không?”

Vinh Thịnh nhìn dòng chữ như gà bới kia của hần, nghĩ đến Kim Hào hiện nay chỉ là một thiếu niên chưa đầy 16 tuổi, lại nghĩ đến trong tư liệu viết, nơi Kim Hào thích ngồi ngốc nhất, chính là —— Quán bar Mị Sắc, mặt y lập tức tối sầm lại, tên nhóc này ngứa da rồi, nhất định phải dạy dỗ!

Hôm qua, sau khi cúp máy, Kim Hào liền cầm điện thoại, đứng ngốc như thế cả buổi, cho đến lúc cánh tay tê rần, mới mơ mơ màng màng phản ứng lại, ai da, hần sẽ bị cái đám hoa si kia ghen tị chết mất, ngẫm lại thiệt quá đã mờ!

Sau đó Kim Hào lục lại kỷ niệm nhiều năm trước kia, vừa nhớ lại vừa náo nức, chốc chốc cười cười ngây ngô một hồi, đợi trở lại bình thường thì trời đã sáng, tình cảm của một tên ngốc sau một đêm liền nở hoa rồi!

Vui vẻ đủ, Kim Hào liền kích động chạy đến tiệm hoa, hào khí vạn trượng tự mình mở miệng muốn được hẹn hò, hần cảm thấy đặc biệt thẹn thùng, phải dùng phương thức hàm súc biểu đạt mới được, hần nghĩ Vinh Thịnh nhất định sẽ thích!

Sau đó Kim Hào hưng phấn nhảy chân sáo trên đường, vui vẻ trở về nhà, đúng vậy, hần bây giờ giống y như bước trên mây luôn ấy.

Kim Hào vừa bước chân vào nhà liền nhận được một cuộc gọi: “Hào Hào, đến công ty anh đi, anh muốn nhìn thử xem em có tốt không?”

Tốt tốt tốt..., Kim Hào trong lòng nói mấy chục lần chữ ‘tốt’, nhưng cảm thấy bọn họ mới xác định quan hệ chưa lâu, hần phải biết rụt rè, cho nên Kim Hào vô hạn thẹn thùng đối đãi: ” ‘Hào Hào’ là nhũ danh mà mẹ em hay gọi, anh Vinh Thịnh là muốn làm mẹ em sao? Chắc anh không thích đâu ha, cho nên em nghĩ anh nên kêu em là ‘Bảo bối’ đi!” [Beta: Cái thằng nhóc này, mỗi lần mở miệng là thấy vô duyên không thể tả =)]

... MDZZ, lúc Kim Hào phản ứng được mình đang nói gì đã thảm máng mình một câu, nhanh nhẩu đồng ý “Dạ”, rồi lẹ tay tắt máy.

Hần căn bản không khống chế được mình, không thể nào rụt rè nổi, trời ơi, mắc cỡ quá đi à!

Vừa âm thầm máng mình vừa nhanh chân chạy đến cao ốc Vinh thị, một bên sưu tập các loại câu cú văn nhả bậc nhất, Kim Hào có cảm giác bản thân đã trở thành một kẻ trí chướng luôn rồi!

Kim Hào nhìn thấy mấy vị bảo vệ tiêu chuẩn đứng ở trạm gác, cảm giác chắc hần sắp gặp phải cốt truyện kinh điển, sẽ bị người ta ngăn lại! Sau đó hần có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nói rằng: “Tôi tới đây để tìm nam nhân của tôi!” Má ơi! Thiệt là muốn nhìn vẻ mặt đẹp trai chói lóa lúc đó!

Bảo vệ khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, đứng gác thẳng tắp, mắt nhìn tiền phương, còn chào thân thiện với Kim Hào, làm Kim Hào chẳng có cơ hội nào làm một nam nhân cuồng bá duệ.

Sau đó Kim Hào bước tới quầy tiếp tân, cũng chắc hẳn mình sẽ bị ngăn lại, nhân viên lễ tân nhất định sẽ hỏi hần có hẹn trước hay không! Hần lúc đó có thể vô cùng kiêu ngạo mà nói: “Không có, là ông chủ các người hẹn tôi đến đó!”

Thế nhưng, lễ tân trước mặt mỉm cười tiêu chuẩn, nói với Kim Hào: “Kim thiếu, bên trái là thang máy chuyên dụng, tôi sẽ quét thẻ giúp ngài.”

Kim Hào cứ thế chờ đợi cùng chị lễ tân bước vào thang máy, hoàn toàn không có chỗ để phát huy, mấy cuốn tiểu thuyết kia toàn là thứ gạt người, tuy rằng không có dịp để hần khoe khoang, nhưng tâm trạng vui vẻ của hần vẫn không tuột dốc đâu nha!

Vinh Thịnh bởi vì lo lắng mà đi ra khỏi văn phòng, liền thấy Kim Hào đang cười ngây ngô.

Người trước mắt này cười đến hai mắt cong cong, khoe miệng nhăn lại như một lão nhân, thiếu niên mặc một cái sơmi trắng tinh sạch sẽ cùng thiếu niên để tóc mái dài che khuất bên mắt, khoe miệng luôn cười đầy vẻ cao ngạo khinh thường mọi thứ trong ký ức của y như trùng lên nhau, khiến mũi Vinh Thịnh bỗng dưng cảm thấy chua xót.

Vinh Thịnh tiến lên kéo tay Kim Hào, tay Kim Hào rất đẹp, trắng nõn thon dài, móng tay còn lộ ra vẻ phần nộn, ngón út có đeo một cái nhẫn bạch kim, đó là loại dành cho nữ, nhưng một chút cũng không sắc sỡ, nó lặng lẽ nằm trên ngón út của cậu, đơn giản và không phô trương, Vinh Thịnh nhớ rõ, chiếc nhẫn này về sau được Kim Hào xỏ vào dây chuyền đeo lên cổ, là di vật của mẹ hần.

Lúc tay Kim Hào bị nắm, đầu óc trở nên trống rỗng, hần cảm giác lòng bàn tay mình hơi đổ mồ hôi, nhưng tay Vinh Thịnh giống như hần đã tưởng tượng, vô cùng khô ráo ấm áp, khiến tim hần đập rất nhanh, nhin không được nắm chặt tay lại, hần hơi cúi đầu, cười khẽ, hần muốn lớn thật nhanh, lúc đó tay hần sẽ lớn hơn tay Vinh Thịnh, như vậy Vinh Thịnh sẽ không chạy thoát khỏi hần.

Kim Hào trong lòng tràn đầy hoan hỉ đi cùng Vinh Thịnh bước vào văn phòng, văn phòng mang đậm đường nét thương vụ, lại lộ ra vẻ xa hoa điệu thấp, bố trí vô cùng nhẹ nhàng thư thái, bàn công tác rất lớn, văn kiện được sắp xếp chỉnh tề, còn đặt thêm một chồng sách.

Sách??? Sao có chút quen mắt như thế, Kim Hào nháy mắt mấy cái, sau đó hần bị Vinh Thịnh kéo đến một cái ghế đệm hình vuông ngồi xuống, Kim Hào nhìn cái ghế sofa bọc nỉ bên cạnh, lại nhìn nhìn ghế nhỏ dưới móng của mình, đến cả chỗ dựa cũng không có!

Kim Hào còn chưa kịp phản kháng, đã thấy chồng sách đặt ra trước mặt “Chọn một cuốn đi.”

Các loại sách giáo khoa năm nhất cao trung triển khai vẻ đẹp hào hoa trước mặt Kim Hào, hần run rẩy chọn một quyển tiếng Anh quen mắt.

Sau đó Vinh Thịnh liền cười với hấn, Vinh Thịnh diện mạo thuộc loại tương đối cương nghị, soái khí bất kham, nhưng từ nhỏ y đã được bồi dưỡng quý khí cùng ưu nhã, ngược lại sẽ không bị hiện ra nét thô lỗ, mà còn đặc biệt có phong phạm của đế vương, chỉ cần cười nhẹ nhàng như vậy, toàn bộ gương mặt đều trở nên vô cùng nhu hòa, miếu sát Kim Hào chỉ trong nháy mắt!

Kim Hào không khỏi nhỏ giọng gọi y một câu: “Anh Vinh Thịnh.”

Vinh Thịnh xoa xoa đầu của Kim Hào, rất ôn nhu nói: “Ngoan, hôm nay là buổi đầu tiên, cũng không yêu cầu quá nhiều, em học thuộc từ đơn của ba bài đầu đi, lát nữa anh kiểm tra lại.”

Kim Hào nhất thời không phòng bị, trúng ngay đòn mỹ nhân kế, gật gật đầu.

Chờ Vinh Thịnh đi về bàn tiếp tục làm việc, Kim Hào nhìn bảng từ đơn, còn có giấy bút Vinh Thịnh tri kỷ chuẩn bị cho cậu, cảm thấy khắp người đều là không tốt, chờ đã, không phải hấn đến là để hẹn hò hay sao? Không phải hấn đến là để XXOO hay sao?

Kim Hào ngẩng đầu nhìn Vinh Thịnh đang làm việc, thị lực Kim Hào rất tốt, Vinh Thịnh xem mấy loại văn kiện kia, hấn đều thấy rõ ràng rành mạch, cái gì mà bảng báo giá, cái gì mà bảng kế hoạch xuất khẩu mậu dịch, hấn một chút cũng không hiểu, thậm chí còn có rất nhiều ngôn ngữ bất đồng khác nữa, Kim Hào cúi đầu, nhìn sách tiếng Anh trước mặt, hấn cũng không hiểu.

Hấn si mê y đã lâu, lại vào hôm nay giật mình phát hiện, bản thân mình cùng Vinh Thịnh chênh lệch đến thế, sự chênh lệch này không khiến hấn cảm thấy tự ti khổ sở, mà làm cho ngực hấn căng lên, có thứ gì đó phảng phất như muốn tràn ra, khiến hấn nhiệt tình mười phần, đã lâu lắm rồi chưa có ai muốn hấn học giỏi đâu cả, không một ai thêm chú ý đến thành tích của hấn, hấn cứ liên tục học lên lớp, hấn miễn cảm biết mình làm như thế sẽ khiến người ta rất khó chịu, làm như thế sẽ khiến người ta không yên tâm, hấn phải làm kém đi, dần dà, hấn liền trở thành bộ dáng mà mọi người đều muốn thấy.

Nhưng hôm nay hấn sẽ không như vậy nữa, đã có người lo lắng cho hấn, đã có người đặt kỳ vọng vào hấn, mà hấn cũng muốn trở thành một loại tồn tại cùng thế giới với người kia, muốn có tiếng nói chung với người kia.

Không biết qua bao lâu, Vinh Thịnh buông bút trong tay y xuống, ngẩng đầu liền thấy thiếu niên đang đọc thầm kia, ánh sáng tuy rằng mờ ảo, nhưng y vẫn có thể thấy được cả lông tơ tinh tế trên mặt thiếu niên, điều đó càng khiến cho lòng Vinh Thịnh ấm áp.

“Nhớ hết rồi sao?” Vinh Thịnh thấy Kim Hào ngẩng đầu lên, bèn hỏi.

Kim Hào có chút khấn trương, nhưng vẫn gật đầu.

Vinh Thịnh bắt lấy quyển sách tiếng Anh, xoa đầu Kim Hào: “Không cần khấn trương, anh tin em sẽ làm được, giờ chúng ta bắt đầu thôi.”

Vừa nghe vừa dò chính tả từ đơn, Vinh Thịnh để đáp án của Kim Hào xuống bàn, không sai một chỗ: “Đúng hết rồi, em giỏi lắm.”

Kim Hào nhếch miệng cười rất vui vẻ, còn có điểm đặc ý nhỏ, hoàn toàn không còn khẩn trương như lúc ban nãy, sau đó mắt sáng long lanh mà nói: “Trong lúc anh bận làm việc á, em còn thuận tiện học thuộc trọng tâm ba bài luôn rồi.”

Vinh Thịnh cảm giác vô cùng kiêu ngạo, y gật gật đầu: “Thật không? Đọc cho anh nghe thử đi.”

Khẩu âm Kim Hào không phải hoàn toàn chính xác, nhưng hần không có đọc sai, chỉnh chỉnh trọng điểm ba bài học đều được đọc không sai một chữ.

“Có phải đúng hết hay không?” Kim Hào hưng phấn mà nói, đầy mặt viết rằng “Khen em đi, khen em đi!”, kích động đỏ cả mặt, tựa như một đứa trẻ.

Thật ra, hần vốn vẫn chỉ là một đứa trẻ, Vinh Thịnh nghĩ nghĩ, gật đầu: “Phải phải phải, xem ra nội dung bố trí hôm nay vẫn còn hơi thiếu, môn nào em kém nhất?”

Kim Hào bĩu môi: “Toán học.”

Vinh Thịnh sáng tỏ: “Vậy để anh kèm em môn toán, môn này anh học cũng không tệ lắm, bắt đầu từ mai mỗi ngày anh sẽ phụ đạo cho em nửa tiếng.”

Mặt Kim Hào lập tức xụ xuống, phụ đạo, vậy không phải thời gian hẹn hò đều phải lên lớp làm bài tập sao? [Beta: khụ, em nó chỉ muốn lẩn giường mà thôi]

Vinh Thịnh nhin không được nhéo nhéo mặt của Kim Hào, mềm mềm mịn mịn, xúc cảm vô cùng tốt, lại lấy ra một bộ đề thi: “Ngoan, hôm nay em làm trước bộ đề này đi, làm xong anh dẫn em đi ăn cơm.”

Kim Hào đầy mặt đau khổ, nhưng vẫn thành thành thật thật làm bài thi đến mức hoa luôn cả mắt.

Vinh Thịnh biết rõ Kim Hào vốn rất thông minh, hần nhìn Kim Hào như vậy, lại càng đau lòng, một đứa trẻ tốt lại chịu nhiều đau khổ đến thế, sau này hần mới trở thành quý tài Kim gia tâm ngoan thủ lạt, bây giờ có y ở đây, Kim Hào chỉ cần giống như bao đứa trẻ khác, vui vẻ thoải mái lớn lên là được.

Hết chương 3

4. Chương 4: Đến Lượt Anh Yêu Em

“Bảo bối, mai em thi thử, hiện tại có muốn gì không?” Vinh Thịnh giúp Kim Hào lau khô tóc, ôn nhu hỏi.

Mỗi lần Vinh Thịnh gọi hần là bảo bối, Kim Hào đặc biệt không có sức chống cự, giọng nam thần nhà hần gọi hai tiếng ‘bảo bối’ vô cùng êm tai, vô cùng ôn nhu, lại đặc biệt sủng nịch!

Không hổ là bạn trai của hần! Vô luận nghe bao nhiêu lần cũng thấy không đủ! Thật muốn ghi âm lại nghe trước khi ngủ mỗi tối! Không! Nên đặt làm chuông báo thức luôn!

Một bên thì muốn bỏ nhào vào lòng nam thần nhà mình, một bên lại muốn bày ra vẻ rụt rè đáng yêu, Kim Hào vui sướng nói: “Dạ, lần này em muốn lấy thành tích đầu cho anh tự hào!”

Vinh Thịnh nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc mềm mại của Kim Hào, y nghe được giọng nói mềm nhẹ không tự giác lấy lòng của hần, tâm lại nhói đau, thay đổi lời định nói ra của miệng: “Được, anh chờ bảo bối làm anh tự hào.”

Kim Hào không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, nếu không phải Vinh Thịnh để tay trên đầu Kim Hào thì có lẽ y đã không cảm giác được gì.

Kim Hào tự giác nhích lại gần bên Vinh Thịnh, dựa sát vào lòng ngực ấm áp đến khó tin này.

Lúc trước, Kim Hào cảm thấy ở cùng Vinh Thịnh giống như một giấc mơ đẹp sau cơn say, thậm chí mỗi đêm hần đều không dám nhắm mắt đi ngủ, hần sợ đến lúc bất chợt tỉnh lại, giấc mơ này cứ thế sẽ tan biến đi.

Chuyện mất ngủ mỗi đêm rất nhanh bị Vinh Thịnh phát hiện, Vinh Thịnh vì thế mà dọn đồ đến trước cửa biệt thự nhỏ của Kim Hào, nói: “Có thể thu lưu không? Đại thổ hào của anh.”

Cứ như vậy bắt đầu cuộc sống chung nhà, mỗi ngày Kim Hào đều được ôm nam thần nhà mình mà ngủ, đương nhiên là hần không mất ngủ nữa, thậm chí còn ngủ đến mức không muốn tỉnh lại, Vinh Thịnh cũng vì Kim Hào, nếu cậu không dám ngủ, y sẽ dỗ cho Kim Hào ngủ, Kim Hào không muốn tỉnh lại, y sẽ gọi điện xin phép cho Kim Hào nghỉ, rồi cùng Kim Hào ngủ nướng một hồi.

Kim Hào bị nam thần nhà mình làm cho cảm động đến mức rối tinh rối mù, ngoan ngoãn cố gắng phấn đấu quên mình hoàn thành nhiệm vụ học tập mà nam thần bố trí cho, triệt để từ bỏ chuyện cúp học uống rượu ăn chơi sa đọa thời kỳ niên thiếu, tự giác biến mình thành một bé ngoan nghe lời hiểu chuyện.

Kim Hào ngựa quen đường cũ, dựa sát vào lòng Vinh Thịnh, vừa dựa vào là y như bạch tuộc quấn chặt lấy Vinh Thịnh không buông, nhắm nghiền hai mắt, kỳ thật không phải hần quá mệt, chỉ là muốn ôm chặt Vinh Thịnh mà thôi.

Vinh Thịnh buông xuống khăn mặt trong tay, tóc Kim Hào cũng đã khô rồi, Vinh Thịnh bèn để Kim Hào tùy ý quần lầy, hai tay ôm Kim Hào nằm xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Kim Hào, chỉ chốc lát, người trong lòng liền ngủ say mất, Vinh Thịnh cúi đầu hôn hôn tóc hần, cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Vinh Thịnh đưa Kim Hào đến trường thi, sau đó xoay người đến phòng hiệu trưởng, Kim Hào học ở cao trung Hải Hoa, cao trung này là trường quý tộc tư nhân độc nhất ở Tây Hải thị, hiệu trưởng trước giờ đều thuộc gia đình thư hương Từ gia, hiệu trưởng đương nhiệm hiện tại vẫn còn khá trẻ, mới vừa nhậm chức không được bao lâu, là nhị thiếu gia Từ gia, cũng là học trưởng của Vinh Thịnh lúc y du học.

Hiệu trưởng đương nhiệm Từ Vũ Triệt nhìn nhân vật đầu đề tin đồn hiện nay đang sải bước đến thì rất ngạc nhiên: “Ây dô, đây không phải là vị du học thành tài mới về không lâu của chúng ta sao, đương gia Vinh thị – Vinh đại công tử? Khách quý nha! Khách quý nha!”

Vinh Thịnh không phản ứng lại lời trêu chọc của học trưởng, trực tiếp nói đến chính sự: “Học trưởng, em đến là muốn tặng cho trường mấy bộ sách quý.”

Từ Vũ Triệt là người Từ gia, kinh doanh loại trường học tư nhân này tất nhiên đầu óc phải rất linh hoạt: “Vậy thì tốt quá rồi, vì sự nghiệp giáo dục mà có sự giác ngộ cống hiến như thế là rất đúng đắn.”

Vinh Thịnh rõ ràng đã bị học trưởng chọc cười, tiếp tục nói: “Không phải là vì cống hiến cho sự nghiệp giáo dục, em chỉ vì người yêu mà thôi.”

Lời nói thẳng thắn thành khẩn như thế khiến hiệu trưởng Từ không thể tiếp tục giả ngu được nữa, Từ Vũ Triệt sững sờ: “Chuyện đồn đãi lúc trước toàn bộ là thật?”

Tây Hải thị tuy là thành phố trực thuộc trung ương, nhưng nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải nhỏ, nếu không một câu nói khi say rượu của Kim Hào sao có thể truyền khắp ngõ ngách của Tây Hải thị, trở thành đầu đề chuyện cười?

Vinh Thịnh dẫn dắt Vinh gia tự nhiên có vô số người chú ý, cho nên chuyện Vinh Thịnh gói gém hành lý đến sống chung với Kim Hào đã trở thành đề tài ‘hot’ nhất hiện nay luôn rồi.

Lúc đầu lời nói ra quả thật không quá dễ nghe, giai đoạn đỉnh điểm thì thành ‘chuyện thẳng con riêng không lên được nổi mặt bàn của Kim gia đã hạ được đại công tử của Vinh gia’.

Nhưng sau đó toàn bộ đã bị Vinh Thịnh lạnh mặt làm vài động tác biến thành ‘đại công tử Vinh gia đối với nhị thiếu gia của Kim gia nhất kiến chung tình’.

Lời đồn bên ngoài bị Vinh Thịnh chèn giữ vô cùng nghiêm ngặt, lúc đó Kim Hào còn trong trạng thái không dám tin hần cùng nam thân sống chung một nhà, nên hần hoàn toàn chẳng nghe chút tiếng gió nào.

Vinh Thịnh gật đầu với hiệu trưởng Từ, ngữ khí tự nhiên thậm chí mang theo một chút tự hào: “Tất nhiên

là thật.”

Hiệu trưởng Từ vừa mới đẩy mạnh chính sách cải cách của trường nhằm tăng thêm chút tài chính, nhìn học đệ cứ thể liên tục gật đầu đồng ý, chẳng có chút ý tứ phản đối nào, bèn hỏi một câu: “Cậu nói đi, muốn vì người yêu mình làm gì đây?”

Vinh Thịnh bày ra vẻ vô cùng đoan chính nói: “Đoạn thời gian này em đang bỏ tức kiến thức cho Hào Hào, em ấy rất thông minh, tiến bộ cũng rất nhanh, em không hi vọng em ấy ở trường học nghe được lời đồn đãi bậy bạ nào.”

Hiệu trưởng Từ lấy ra một cuốn sổ tử mĩ ghi chép lại, đẩy mắt kính, nghi hoặc nói: “Chỉ như vậy?” Có tiến bộ thì có thể đồn đãi được gì cơ chứ?

Vinh Thịnh gật đầu: “Chỉ như vậy.”

Hiệu trưởng Từ cười cười: “Ừ, không thành vấn đề.”

Vinh Thịnh nhanh nhẹn đi ra, hiệu trưởng Từ nhìn theo bóng dáng Vinh đại công tử từng bước sinh phong, chỉ biết lắc đầu, người đang yêu đương thật khó hiểu a, quay đầu liền đăng nhập vào hệ thống giáo vụ, tra xem thành tích trước đây của người yêu bé nhỏ nhà Vinh đại công tử—— thật là một thành tích kiên kiên định định vững vàng bình tĩnh, mỗi môn đều đạt vị trí từ dưới đếm lên, còn thuộc dạng báo động đỏ nữa chứ!

Cho đến hai ngày sau, hiệu trưởng Từ đọc qua bài thi có thể nói là hoàn mỹ trên tay, đẩy đẩy kính mắt, nhú nhú đôi mày, đồ vật của tên họ Vinh kia quả nhiên không dễ lấy mà! Tiến bộ như vậy đâu thể đơn giản nói là lớn! Rõ ràng là một bước lên trời!

Nếu Kim Hào trước giờ chỉ cần đạt điểm chuẩn thôi thì hiện đã có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng cổ tình Kim Hào toàn là đi cửa sau để lên lớp, thành tích này rõ ràng là trên người người mà!

Nếu không phải trước đó đã được chào hỏi thì Hiệu trưởng Từ đây cũng không muốn tin đâu, đừng nói chỉ đến học sinh cùng giáo viên toàn trường, lại cổ tình đợt thi này là thi giữa kỳ, thành tích ra sao đều phải công bố ra ngoài.

Từ Vũ Triệt gãi đầu, suy nghĩ một đêm, rốt cuộc cũng nghĩ ra một biện pháp, dứt khoát tổ chức cuộc so tài kiến thức, 10 người đứng đầu sẽ được khen thưởng trước mặt toàn trường, mà trước cuộc thi, cả ba khối lớp đều được trường mở cho lớp phụ đạo —— Hiệu trưởng Từ biết rõ, mấy cái cậu ấm cô chiêu này rất trọng thể diện, vô cùng chú trọng mặt với lớp phụ đạo miễn phí thể này, cho nên sẽ chẳng có ma nào thèm tham gia đâu, thiệt là biện pháp tuyệt vời, sao mình thông minh quá đi! [Beta: ta muốn tìm chồng gấp cho hiệu trưởng Từ a, em nó dễ thương quá đi]

Cuối cùng Kim Hào tự nhiên trước mặt mọi người còn đang trợn mắt há mồm, ung dung hưởng dụng nụ hôn trần từ nam thần nhà mình, đoạt được quán quân cuộc thi.

Kim Hào qua một trận chiến đỏ mặt thành danh, một thời gian dài sau đó, ở cao trung Hải Hoa vẫn còn lưu hành một câu.

—— Để nam thần hôn hôn trán, tôi cũng có thể trở thành học bá!

Bằng một trận chiến thành danh, Kim Hào cảm giác đã làm cho nam thần nhà mình nở mày nở mặt, lúc thi đấu hấn đã đỏ mặt, một phần nhỏ là do then thùng, còn phần nhiều là do kích động! Rõ ràng là ban ngày ban mặt, lại được nam thần hôn nhẹ, đây được gọi là danh chính ngôn thuận đó nha! Hấn khẩn cấp muốn cùng nam thần ở trên giường lăn qua lăn lại ba ba ba!

Cùng ngày Kim Hào còn đang kích động, bất chợt gặp được người cha một năm gặp một lần kia, gia chủ Kim gia.

Gia chủ Kim gia xuất hiện ở trước cửa biệt thự nhỏ Kim Hào, làm cho Kim Hào có một chút ngoài ý muốn, Vinh Thịnh đưa hấn đến cổng tiểu khu liền đến công ty để họp, Kim Hào một mình vào nhà.

“Kim Hào, cậu là một nam nhân, cũng là người của Kim gia, phải biết chừa chút mặt mũi cho mình.” Gia chủ Kim gia ngữ khí lạnh lùng, cứ đứng ở trước cửa của biệt thự, khinh thường bước vào dù chỉ một bước.

Lúc Kim Hào đau buồn nhất, đã lấy được biệt thự nhỏ này, từ đó một mình sinh hoạt, cũng từ đó, mất đi người bạn tốt nhất của hấn, Đại Mao.

Ngày hôm đó, Kim Hào giống như những ngày nghỉ học bình thường, đều vội vàng chạy về nhà, tuổi Đại Mao đã không còn nhỏ, Kim Hào mỗi ngày đều muốn có nhiều thời gian bồi bên cạnh nó, nhưng ngày hôm đó vừa chạy đến nhà cho chó, đã thấy bên trong trống rỗng, Kim Hào vô cùng hốt hoảng, Đại Mao của hấn đi đâu mất rồi?

“Đại Mao đâu?” Kim Hào chạy tìm một vòng, bỏ cả lễ nghi, nghênh diện la lớn với Kim phu nhân.

Kim phu nhân phảng phất như nhìn một tên hề đang nhảy nhót, ả chậm rãi cởi áo khoác đưa cho nữ phó bên cạnh, ưu nhã nói: “Chó của cậu mắc bệnh dịch chết rồi, tôi đã sai người đem nó đi thiêu.”

Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ đó khiến cho Kim Hào tức giận đến run cả người: “Bà gạt người! Đại Mao đã tiêm chủng vắc xin! Làm sao mắc bệnh dịch được! Tại sao bà có thể thiêu chết Đại Mao! Bà là một tên hung thủ!”

Kim phu nhân nghe vậy, nhếch môi cười nhạt: “Thiêu chết một con chó mà gọi là hung thủ? Cũng đâu phải giết mẹ cậu.”

Sợi dây lý trí trong đầu Kim Hào bỗng “Phụt” một cái đứt đoạn, hấn vọt lên trước, muốn đánh vào Kim phu nhân, người còn chưa tới đã nghe một tiếng bạo rống đánh gãy: “Muốn làm phản hả?!” —— là giọng Kim lão.

Cuối cùng, trong tiếng khóc của Kim phu nhân, Kim Hào bị ghép cho cái tội vô lễ với trưởng bối, bị đuổi ra khỏi nhà chính, một mình sống ở bên ngoài.

Kim Hào không biết tại sao mình lại nhớ đến chuyện đã nhiều năm về trước như thế, hần nhún nhún vai, cười với gia chủ Kim gia: “Bất quá chỉ là mặt mũi mà thôi, không có nó vẫn sống được mà, cũng đâu phải không có lương tâm, ngài nói phải không, cha của tôi?”

Gia chủ Kim gia nhìn thiếu niên không quá cao trước mặt này, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng khiến cho gã thấy chói mắt, qua nửa ngày mới lạnh lùng nói: “Cậu cứ ngoan cố như thế, cũng được thôi, đây là chính cậu không cần mặt mũi, đừng để cuối cùng bày ra cục diện rối loạn khiến cho người khác phải dọn dẹp giúp.”

Quả nhiên không hổ là cha a, Kim Hào trong đầu thầm nghĩ, ngoài miệng lại không một chút để ý nói: “Ngài cứ yên tâm.”

Nhìn gia chủ Kim gia không chút do dự xoay người bỏ đi, Kim Hào vừa đổi dép lê, vừa bật cười, hần tự cười mình lúc này nhìn thấy cha đứng cạnh cửa xe, trong đầu còn nghĩ đến mấy túi trái cây để trong tủ lạnh hồi tối mới thấy, còn có có mấy loại trà cất trong nhà ..., bây giờ nhớ lại, đúng là ngu hết thuốc chữa mới nghĩ thế.

Mà ở bên kia, Vinh Thịnh nói đi công ty để họp, thực chất không phải hội nghị nhỏ gì, mà là họp cổ đông nha, hiện tại hội nghị dĩ nhiên đã được kết thúc.

“Vinh Thịnh, con sẽ không cảm thấy hối hận chứ?” Một giọng trung niên hơi mỗi một vang lên.

“Đúng vậy, anh hai, anh hãy suy nghĩ lại đi.” Vinh nhị thiếu gia trên người ăn mặc thời thượng, cột nải nói.

Vinh Thịnh lắc đầu: “Con sẽ không bao giờ hối hận, được rồi, con còn muốn về nhà ăn chiều.”

Nói xong, Vinh Thịnh rời khỏi Vinh thị, ấn xuống phím tắt, ngữ khí ôn nhu, nói: “Bảo bối, buổi tối muốn ăn gì không? Anh sẽ mua về cho em.”

Sao có thể hối hận được? Vinh Thịnh phảng phất lại thấy thiếu niên đôi tay cầm súng, cả người đầy máu, cười nói với y: “Em có tiền, theo em đi, được không?”

Hết chương 4

5. Chương 5: Trong Mộng Không Có Anh

Thời gian thấm thoát đã qua hai năm.

Lúc Kim Hào từ trường thi đại học đi ra, đặc biệt chú ý một nam nhân đang đứng ngược hướng nắng dưới một tàng cây, liền cong khoe miệng, kiểm chế không được kích động trong lòng, xông lên ôm chầm lấy nam nhân kia.

Hai năm này, Kim Hào thay đổi rất lớn, lúc trước nổi danh đại diện cho sự giáo dục thất bại ở Tây Hải thị, trong nháy mắt liền trở thành thiếu nam ngoan ngoãn giỏi giang bậc nhất của khu.

Thân phận của Kim Hào cũng không còn là đứa con riêng không lên nổi được mặt bàn của Kim gia, mà trở thành ân nhân cứu mạng một nhà bọn họ rồi lại dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với đám người kia, đồng thời Kim Hào cũng là người yêu của nhân tài tuần kiệt Vinh đồng ở Tây Hải thị.

Không nói đến Vinh Thịnh lợi dụng ưu thế trùng sinh như thế nào mà sớm lập thành vương quốc thương nghiệp cho riêng mình, lại còn lợi dụng chuyện kiếp trước Kim Hào thiếu chút nữa bị kẻ thù của Kim gia lập mưu giết chết, để gài cho toàn thể Kim gia hứng đòn, còn thuận thế làm cho Kim Hào trở thành ân nhân của họ, Vinh Thịnh cũng bất chấp tất cả để Kim Hào nhìn thấu bộ mặt xấu xa đê tiện của gia đình đó, một tờ hiệp nghị đoạn tuyệt quan hệ giữa Kim Hào cùng Kim gia được ký kết, khúc chiết trong đó không cần phải nói tỉ mỉ.

Kim Hào đi theo từng bước đúng như kế hoạch Vinh Thịnh sắp đặt, tự nhiên sẽ không chút lực chống đỡ như ở kiếp trước, mà bản thân Kim Hào vốn rất thông minh, dưới một loạt trùng hợp quá mức cũng đã nhìn ra manh mối, tuy vừa đoạn tuyệt quan hệ khiến hắn có chút thương tâm, nhưng lại rất bình tĩnh mà hỏi Vinh Thịnh: “Anh đã sớm biết sự thật này phải không? Kể ‘thêm dầu vào lửa’ cũng là anh phải không?”

Vinh Thịnh kinh ngạc với sự nhạy cảm của Kim Hào, cũng thần nhiên thừa nhận, tuy nói thần nhiên nhưng trong lòng Vinh Thịnh cũng đã tính đến tình huống xấu nhất luôn rồi, Kim Hào có thể tức giận rồi chiến tranh lạnh với y, nhưng bất luận như thế nào, y cũng sẽ không cho phép Kim Hào rời đi.

Thật ngoài ý muốn, Kim Hào không có tức giận, cũng không có chiến tranh lạnh, chỉ cười cười nói: “Em biết, anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi.”

Rõ ràng là cười, nhưng nước mắt lại không tự chủ được trượt dài xuống má.

Thiếu niên Kim Hào sẽ không còn sợ mình bị ghẻ lạnh, nhưng hắn vẫn không thể hiểu, tại sao lại có loại người nhẫn tâm như là gia chủ Kim gia, sẵn sàng đem cốt nhục của mình làm bia ngắm cho một kẻ khác, sẵn sàng biến con mình thành một khí tử, hắn không thể tưởng tượng nổi, nếu bản thân không có Vinh Thịnh, hắn sẽ ra sao, một mình đối mặt với những chuyện đó, hắn sẽ còn sống hay là sẽ chết?

Thiếu niên Kim Hào biết, hắn chỉ còn lại một mình Vinh Thịnh, hắn thậm chí không dám tưởng tượng, nếu mất đi Vinh Thịnh, hắn sẽ ra sao, vì thế, trong làn nước mắt trượt dài kia, Kim Hào nắm chặt lấy còng

ơm cuối cùng này, hung hăng hôn môi Vinh Thịnh.

“Làm sao vậy? Có phải quá nóng hay không? Em thì có mệt hay không?” Giọng nói ôn nhu của Vinh Thịnh đánh gãy hồi ức của Kim Hào.

Kim Hào ngẩng đầu lên, cũng mặc kệ đây là đâu, giống như một năm trước, hung hăng hôn môi nam nhân của hắn, kết quả bản thân lại bị hôn đến mức thở hồng hộc, tựa vào lòng Vinh Thịnh, cười tủm tỉm nói: “Em sẽ lập tức trưởng thành, đại bảo bối của em à!”

Từ một năm trước, Kim Hào đã đối xưng hô “Anh Vinh Thịnh” bằng loại từ ngữ khí phách mười phần, kỳ thật càng thêm nhị nhân “Đại bảo bối”.

Kim Hào tự động tắm rửa sạch sẽ, thoa sẵn thuốc bôi trơn cùng làm mấy tiền hí khác, nằm ngang trông ngóng hưởng dụng trên giường, nhưng mà mỗi lần như thế, Vinh Thịnh đều không chịu làm đến bước cuối cùng, kiên trì chờ đợi Kim Hào trưởng thành. [Beta: Ấy dô, công như thế chỉ khiến ta tức chết, ta thích công cầm thú, cầm thú quý súc công mới là vương đạo!!!]

Vì thế, việc Kim Hào thích nhất, chính là hung hăng trêu chọc Vinh Thịnh một phen, còn luôn miệng gọi “Đại bảo bối”, sau đó Vinh Thịnh dục hỏa đốt người, bèn phải bỏ chạy lấy thân, đại bảo bối không thể nhìn được nữa, lại không thể làm gì khác, chỉ đành nể hà sủng nịch hắn, bộ dáng đó khiến cho Kim nhị thiếu gia rất là thích ý!

Sinh nhật 18 tuổi của Kim Hào là vào ngày thi đại học cuối cùng, ngày hôm đó Kim Hào vừa kích động, vừa khẩn trương, chọn lựa rất lâu nội y tình thú để mặc, cuối cùng trực tiếp tắm rửa sạch sẽ, trần trụi nằm trong ổ chăn trải đầy hoa hồng.

Không ngờ Kim Hào vừa đặt đầu lên gối, liền mệt mỏi rũ rời, nặng nề ngủ thiếp đi.

“Nghe nói mày thích Vinh đại công tử? Thật là chuyện nực cười mà!” Tại một bữa tiệc tối nổi tiếng ở Tây Hải thị, một thiếu niên mặc tây trang xám bị vài người vây quanh, có nam có nữ, ăn mặc đều là đồng dạng khéo léo hoa lệ, dù lời nói ra bén nhọn cũng mang theo loại tư thái cao cao tại thượng.

Ánh mắt thiếu niên mặc tây trang xám trở nên âm trầm, buông xuống ly rượu trong tay, khẽ nâng cằm lên, bộ dáng khinh thường nhất cổ, thoạt nhìn rất có khí thế, nhưng kẻ đang đứng trên không trung là Kim Hào lại biết rất rõ ràng, kẻ kia bất quá là đang phô trương thanh thế mà thôi.

Bởi vì bộ dạng thiếu niên đằng kia giống hắn như đúc.

“Ấy dô, dám làm mà không dám nhận hả? Ai chẳng biết con riêng của Kim gia cả ngày đều đưa quà này quà nọ đến trước mặt Vinh đại công tử nhà người ta chứ, Kim thiếu nói cho Minh nhị biết một chút đi, bước tiếp theo cậu sẽ làm gì, chắc không tính toán hạ được đâu nhỉ!” Một thiếu niên mỹ mạo, mặc tây trang trắng, chậm rãi nói.

Kim Hào nghe vậy cảm thấy cực kỳ tức giận, hắn nhìn thấy ánh mắt thiếu niên kia lại âm trầm thêm mấy phần, hắn cho rằng thiếu niên đó hắn không nhận được mà sẽ động thủ, thì lại thấy cậu ta tay nắm thành quyền, nhếch môi cười nói: “Còn tốt hơn so với vài người chỉ dám suy nghĩ trong lòng.”

Nói xong, thiếu niên xoay người rời đi, Kim Hào cũng đi theo qua, hắn chú ý tới sống lưng kia rất thẳng, đôi môi mím chặt, Kim Hào dám chắc, dựa theo cảm xúc của thiếu niên, cậu ấy kỳ thật đang rất muốn khóc, bất quá hiện tại gắng gượng mà thôi.

Thiếu niên xoay người đi đến hoa viên không bao lâu, liền thấy một thanh niên, thiếu niên dừng bước, ánh mắt chuyên chú nhìn, Kim Hào theo tầm mắt cậu ấy nhìn qua, thì ra thanh niên kia chính là Vinh Thịnh.

Vinh Thịnh quay đầu qua, Kim Hào đang cao hứng, lại phát hiện sau khi Vinh Thịnh nhìn thấy thiếu niên thì nhú mày, trong mắt lộ rõ chán ghét, Kim Hào có chút không thể tin nổi, đại bảo bối nhà hắn sao lại có thể nhìn ‘hắn’ với ánh mắt đó?!

Thiếu niên hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của Vinh Thịnh, lại nói một câu mang ý thân cận: “Anh Vinh Thịnh, hôm đó em ở rạp hát đợi anh rất lâu, sao anh không đến?”

Vinh Thịnh lạnh giọng nói: “Tôi không muốn đi.”

Thiếu niên hiển nhiên đã quen thuộc với sự lãnh đạm của Vinh Thịnh, thản nhiên nói tiếp: “Anh không thích nhạc kịch hả, không thể nào, rõ ràng là anh thích nhất đoàn nhạc kịch đó mà, bất quá anh không đi cũng tốt, em nói cho anh biết nha, tuồng kịch đó chả hay gì đâu, lần sau chúng ta đi công viên Mông Thái chơi đi, ở đó có cái Bungee cao tới 288 mét á, rất kích thích, rất thú vị! Em sẽ bao hết, anh cứ yên tâm...”

Thiếu niên nói liên miên cần nhằn, ngữ khí lộ ra vẻ trấn định cùng nét lấy lòng, lại nhanh chóng bị Vinh Thịnh lạnh lùng đánh gãy: “Tôi nói lần cuối, tôi sẽ không đi, Kim Hào, tôi không thích cậu, tôi cũng không thích nam nhân, cậu làm như vậy tôi rất khó xử, đừng khiến tôi thêm chán ghét cậu nữa, tôi hi vọng đây là lần cuối chúng ta gặp mặt.”

Quảng xuống những lời này, Vinh Thịnh lập tức xoay người rời đi, lưu lại thiếu niên sắc mặt trắng bệch đứng ngây cả người, qua nửa ngày, thiếu niên thì thào nói: “Em biết như vậy sẽ khiến anh khó xử, nhưng anh vốn đã chán ghét em rồi... Bất quá đây là lần đầu anh gọi tên em, anh Vinh Thịnh nhỉ?”

Kim Hào nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của thiếu niên bỗng dưng cảm thấy mũi mình chua xót, hắn trầm mặc nhìn thiếu niên không nói một lời, lúc này hắn mới rõ ràng, thiếu niên này chính là hắn.

Kim Hào cơ hồ có thể đoán được thiếu niên sẽ tiếp tục làm những gì, quả nhiên về sau, thiếu niên mỗi ngày vẫn cứ không ngừng tiêu tiền vì Vinh Thịnh, đưa đến đủ loại quà tặng, vì Vinh Thịnh nấu đủ loại đồ ăn ngon, mà Vinh Thịnh hết lần này tới lần khác đều một mực cự tuyệt, chưa từng có ngoại lệ.

Cho đến có một ngày, thiếu niên trước sau như một về nhà, bất ngờ bị người bắt cóc.

Thiếu niên bình tĩnh đưa ra toàn bộ thẻ tín dụng cùng tài sản trong tay, nhưng tất cả đều bị đóng băng, thiếu niên nghe được tên bắt cóc gọi điện thoại đến Kim gia, cũng không phải vì tiền mà là muốn báo thù: “Kim gia chủ, đứa con ông yêu thương nhất đang nằm trong tay tôi, còn có 25% cổ phần Kim gia tôi cũng đã nắm chắc luôn rồi, nếu muốn lấy lại thì nhanh tới đây, quỳ gối xin tha ngay đi!”

Giọng gia chủ Kim gia bên kia truyền đến, xuyên thấu qua sóng điện thoại, trở nên hơi chút chói tai: “Cổ phần mày lấy được chắc là của thằng kia đi, toàn bộ đều là giả mà thôi, nó không có quyền thừa kế của Kim gia, dù chỉ một chút cũng không có, mày lấy được cũng vô dụng, về phần nó, vốn chính là mồi dụ tụi mày ra mặt mà thôi, lại nói tiếp, có nó thì ít nhiều cũng hấp dẫn sự chú ý của bên mày để tao giảm bớt áp lực ấy mà, còn cổ phần nhà mày, hiện tao đã lấy tới tay không ít rồi đấy.”

“Làm sao có khả năng, ông tin hay không, tôi sẽ giết nó ngay lập tức!” Giọng tên bắt cóc có chút hỗn hển khó thở, gã lại dùng một cái điện thoại khác, gọi mấy cuộc ra bên ngoài, sau khi xác nhận tin tức, nổi điên ném nát nó “Họ Kim kia, tao lập tức giết chết nó ngay!”

Kim gia gia chủ không chút để ý nói: “Mày cứ tùy ý.”

Thiếu niên kia dường như đã sớm sở liệu, bị hung hăng đánh mấy bạt tay cũng không lên tiếng, Kim Hào lại nhìn đến thiếu niên cúi đầu kia, ánh mắt trở nên âm trầm, nghiêm nhiên đã có ý định buông xuôi.

Ngay sau đó di động thiếu niên bất chợt vang lên, tiếng chuông đó là tự thiếu niên thiết lập chuyên biệt, điện thoại bị gã bắt cóc nhận, giọng nói lạnh lùng của Vinh Thịnh truyền đến làm ánh mắt thiếu niên chợt sáng: “Kim Hào, tôi đã nói, tôi không hi vọng có lần sau.”

“Vinh đại công tử sao, tên nhóc này đang ở trong tay tôi nha... “

“Anh là ai?” Lời tên bắt cóc bị Vinh Thịnh đánh gãy hỏi.

Thiếu niên lạnh miệng la to: “Kho hàng Ma Sơn 62!”

“Bốp ——” lại bị đánh thêm một cái bạt tay.

Chuyện về sau phát sinh theo kiểu ngoài ý muốn, nhưng cũng có thể lý giải được, thiếu niên trong lòng ôm một tia hi vọng mỏng manh trở thành sự thật, Vinh Thịnh chung quy cũng không thể mất lạnh nhìn người khác chết mà không cứu, lại vừa vịn ở gần chỗ đó, ngay lúc thiếu niên vừa trúng hai dao thì thành công cứu ra.

Kim Hào đứng bên cạnh nhìn cũng nhẹ nhàng thở ra, đại bảo bối nhà hắn nguyên lai vẫn là một người ngạo kiều như vậy, một tên khẩu thị tâm phi.

Thiếu niên sau khi được cứu, đáp ứng ân nhân điều kiện duy nhất—— từ nay về sau không gặp y nữa.

Thiếu niên bắt đầu yên lặng phần đầu, mỗi khi mệt đến mức chống đỡ không nổi thì lấy hình chụp trộm Vinh Thịnh ra ngắm, mỗi ngày chỉ ngủ được khoảng 4 tiếng, thiếu niên chủ động tìm đến gã bắt cóc đàm phán, lại ngầm tìm hiểu và nắm bắt tình huống đối thủ cạnh tranh của Kim gia, thiếu niên giống như một khối bọt biển, tận lực hấp thu kiến thức bằng cách nhanh nhất có thể.

Thiếu niên đã thay đổi, vẫn âm trầm nhưng phần ngây thơ lúc trước hiện tại hoàn toàn biến mất, thay vào đó sẽ khéo léo chiều lòng người, trở nên thủ đoạn đa đoan, trải qua một quá trình ngủ đông dài gần 8 năm, thiếu niên giờ đã thành một thanh niên tuấn tú, thành công vận ngã Kim gia, tự tay đẩy hai vị trưởng bối tuổi tác đã cao là Kim lão cùng Kim gia gia chủ lẫn vào ngục giam, thanh niên đó đậm mạc nhìn bọn họ, cuối cùng để lại một câu: “Giết người đền mạng, đó là thiên kinh địa nghĩa.”

Thứ duy nhất không thay đổi ở người thiếu niên ngày đó chính là tình yêu đối với Vinh Thịnh, nó gần như trở thành một loại bệnh trạng, cuồng si không biết ngày dừng.

Vinh gia không phải là dạng thuận buồm xuôi gió, ăn học thành tài trở về, Vinh đại công tử thuận lợi tiếp nhận Vinh gia năm năm, lại bị kẻ xấu tính kế ám toán, thiếu niên giờ đây nên gọi là thanh niên lại đưa lên một phần quà lớn, đại tài khí thô, khiến Vinh đại công tử thuận lợi vượt qua nguy cơ, hắn vẫn tuân thủ hứa hẹn, không có gặp mặt Vinh đại công tử.

Cho đến có một ngày, Vinh đại công tử chợt bị xui xẻo quần thân, vừa tránh thoát được mưu sát đến từ bốn gia, lại không khéo ở sân bay gặp phải phần tử chủ nghĩa khủng bố cực đoan, trong tay không có bất kỳ thứ vũ khí nào, bảo vệ lại bỏ mình, Vinh đại công tử cũng bị thương, tuy vậy vẫn duy trì sự trầm ổn bình tĩnh thường ngày, chuẩn bị chọn đúng thời cơ đánh cược một phen.

Ngay lúc sắp sửa trúng một kích trí mạng, thanh niên cảm sủng mà đến, trên mặt trên người đều đầy là máu, hắn cười rất tươi, từng bước một đi về phía Vinh Thịnh còn đang kinh ngạc.

Kim Hào thấy sau lưng thanh niên trúng 3 phát đạn, chảy rất nhiều máu, thanh niên lại đứng thẳng tắp, giống như lúc ban đầu hắn nhìn thấy cậu ấy thời thiếu niên kia, tự ti mà lại kiêu ngạo.

“Bảo bối, sao em lại khóc? Gặp ác mộng sao?” Giọng nói quen thuộc mang theo đau lòng cùng nôn nóng bất an đánh thức Kim Hào.

Kim Hào lệ rơi đầy mặt, hai tay ôm chặt lấy Vinh Thịnh, giấc mộng kia hắn cảm giác rất chân thật, thật đến nỗi giống như nó đã từng xảy ra, hắn vẫn nhớ rõ ‘mình’ khi đó cô độc thế nào, vẫn nhớ rõ ‘mình’ khi đó cố gắng đến mỗi một ra sao, vẫn nhớ rõ cảm giác lòng đau như cắt khi đáp ứng không để Vinh Thịnh thấy mặt, vẫn nhớ rõ ‘mình’ lúc làm những chuyện không thích có bao nhiêu tưởng niệm Vinh Thịnh, lại vẫn nhớ rõ ‘mình’ mỗi lần mặt dày mày dạn quần lấy Vinh Thịnh có bao nhiêu tuyệt vọng đau thương...

Kim Hào cứ khóc như thế, nói không ra được một câu hoàn chỉnh.

“Làm sao? Làm sao vậy? Bảo bối, không khóc, không khóc nha.” Vinh Thịnh ôn nhu dỗ dành Kim Hào, đau lòng đến mức rối tinh rối mù.

Kim Hào tiếp tục khóc đến nấc cục, chậm rãi nói: “Em mơ thấy em quấn anh, nhưng anh rất chán ghét em, nói em không cần làm phiền anh nữa... Em bị bắt cóc, anh đến cứu em, rốt cuộc cũng không muốn nhìn thấy em... Cuối cùng em được như nguyện gặp lại anh... Nhưng em liền chết... chết rồi vẫn không được gặp anh nữa...”

Vinh Thịnh nghe vậy trái tim phảng phất như bị ai xé ai cào, thậm chí y còn thầm oán bản thân bất lực, y đem hết khả năng để Kim Hào có thể tránh đi những thống khổ hết thảy ở đời trước, nhưng không cách nào không chế Kim Hào nằm mộng, Vinh Thịnh nhẹ giọng nói: “Sẽ không, người anh yêu nhất chính là em, mơ và hiện thực luôn luôn ngược nhau, anh vẫn là đại bảo bối của em mà, anh yêu nhất bảo bối của anh nha, đúng không nào? Bảo bối.”

“Anh vẫn luôn ở bên cạnh em, bảo bối, không phải sợ, có anh ở đây, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, thật lâu, thật lâu về sau...”

Vinh Thịnh nói rất chậm, vừa nói, vừa hôn môi trấn an Kim Hào.

Kim Hào cảm xúc dần dần ổn định “Chúng ta làm đi, đại bảo bối, trong mộng chúng ta chưa từng làm qua.” [Beta: Ấy dô, đây mới là mục đích chính của em nó đi]

Vinh Thịnh cho Kim Hào một nụ hôn triền miên, cuối cùng nhu hòa nói: “Đều nghe em hết, bảo bối của anh.”

Một đêm xuân, nơi nơi đều lưu lại dấu vết động tình của họ, Vinh Thịnh tắm sạch cho cả hai, dọn dẹp gọn giường rồi ôm Kim Hào nằm ngủ, khẽ hôn lên trán Kim Hào, mềm giọng lại kiên định nói một câu: “Anh yêu em, bảo bối.”

Lúc Kim Hào ngủ no giấc tỉnh lại, thấy ngón tay trái áp út đã có một chiếc nhẫn sáng lóa, Kim Hào nháy mắt mấy cái, đối với đại bảo bối vừa vào cửa cười nói: “Đại bảo bối, em muốn hôn anh đến cứng luôn!”

Hết.

Tiểu kịch trường:

Kim Hào: Huhuhu, em nằm mơ, mơ thấy anh không cần em! Rõ ràng em có nhiều tiền như thế cơ mà!

Vinh Thịnh: Làm sao có chuyện đó được? Em nghe anh nói...

Kim Hào: Em không nghe, em không nghe, em không nghe...

Vinh Thịnh: [lặng lẽ lấy ra thuốc bôi trơn cùng áo mưa]

Làm trước nói sau...

————-oOo————-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mot-tieu-thu-tho-hao-dung-tieu-chuan>